

Sygn. akt II Ka 44/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marek Konrad

Protokolant: Ewa Pędzich

przy udziale Prokuratora: Edyty Luchcińskiej

po rozpoznaniu w dniu: 17.03.2021r.

sprawy: **T. M. i W. Z.**

oskarżonych o popełnienie czynu z art. 160§3kk i inne.

z powodu apelacji: obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 10.11.2020r. w sprawie IIK 823/18

orzeka:

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od oskarżonych po 600zł tytułem opłat i obciąża ich wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwotach po 20zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 44/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

II K 823/18 Sądu Rejonowego w Ostrołęce

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

Granice zaskarżenia**Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO ODWOŁAWCZEGO	SĄDU WOBEC
------------------------------------	-----------------------

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego T. M. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:</p> <p>I. Obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu wpisanego oskarżonemu tj.:</p> <p>1. art. 2 k.k. w zw. z art.157 § 3 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucany mu występki polegający na zaniechaniu podjęcia określonych działań i nieumyślnym spowodowaniu skutku w postaci naruszenia czynności narządów pokrzywdzonych, pomimo, że na oskarżonym nie ciążył obowiązek podjęcia tych działań i nie był on osobą zobowiązaną do zapobieżenia tym skutkom, w efekcie czego doszło do niezasadnego uznania oskarżonego za winnego czynu z art. 157 § 3 k.k., pomimo, iż jego zachowanie nie wyczerpywało znamion czynu zabronionego,</p> <p>2. art.157 § 4 k.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. objęte było ściganiem z urzędu pomimo, iż naruszenie czynności narządów w przypadku T. G. trwało poniżej 7 dni, co implikuje ściganie przestępstwa z oskarżenia prywatnego.</p> <p>II. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:</p> <p>1. art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 410 k.p.k., poprzez brak wszechstronnego i obiektywnego rozważenia zebranego w sprawie materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

dowodowego, będące wynikiem przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości, nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy, a zwłaszcza tych, które istotnie przemawiały na korzyść oskarżonego, dokonanie wybiórczej oceny materiału dowodowego, to jest:

a) bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności i całkowitą akceptację zeznań świadków A. B. i T. G. i oparcia na nich ustaleń w sprawie, w szczególności przyjęcie, że samochód ciężarowy miał w chwili zdarzenia przepisową wysokość i nie wystawał do góry żaden element, pomimo istnienia okoliczności podważający wiarygodność ich zeznań;

b) obdarzenie walorem wiarygodności protokołu oględzin pojazdu, które w dniu wypadku zostały przeprowadzone w sposób nieprawidłowy, a ich późniejsze uzupełnienie w dalszych czynnościach nie odzwierciedlało stanu pojazdu w chwili zdarzenia;

c) obdarzenie walorem wiarygodności zeznań S. K. (1) s. S. i oparcie na jego zeznaniach ustalenia, że to właśnie oskarżonemu świadek zgłaszał zbyt nisko zwisającą linię pomimo, iż świadek nie był w stanie zidentyfikować oskarżonego, nigdy nie przeprowadzono też czynności okazania, a nadto świadek dopiero w toku postępowania przed Sądem przypomniał sobie zarówno spotkanie na podwórku, jak i jego rzekome szczegóły, przy czym nadal nie był w stanie stwierdzić z którym z pracowników energetyki

miał przeprowadzić rozmowę , a jedynie podejrzewał, że mógł być to oskarżony;

d) błędną ocenę opinii biegłego C. D. i uznanie, że uzupełniająca opinia biegłego rozwiała istniejące wątpliwości, podczas gdy z jej treści wynika, że biegły nie wyklucza innych przyczyn zdarzenia np. nieopuszczenia wsięgnika (...)u do końca, co w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jest równie prawdopodobne, jak wersja biegłego oparta na zeznaniach pokrzywdzonych;

e) błędną ocenę zeznań R. W. i A. N. poprzez pominięcie faktów na które wskazywali świadkowie tj. że w trakcie budowy pomimo wizualnie nisko zwisających przewodów żaden ciągnik siodłowy o maksymalnej wysokości kabiny czy inny pojazd budowy nigdy o te przewody nie zahaczył i brak oceny powyższej okoliczności w świetle pozostałego materiału dowodowego;

f) błędną ocenę wyjaśnień oskarżonego T. M. poprzez ich całkowitą dyskwalifikację, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż po pierwsze nie zgłaszano do niego zbyt nisko zwisających przewodów linii elektroenergetycznej, a po drugie nie ciążył na nim obowiązek zapobieżenia skutkowi tj. niezwłocznego usunięcia awarii, gdyż nie ma ,w tym zakresie ani obowiązku, ani nawet uprawnienia, co wynika również z zeznań świadka S. D. (1), a także dokumentacji złożonej do akt sprawy przez obrońcę na rozprawie w dniu 8 stycznia 2019r.;

g) rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wynikających z materiału dowodowego wątpliwości;

h) pominięcie i brak oceny dowodu potwierdzającego wyjaśnienia oskarżonego oraz świadczącego na jego korzyść, tj. Zarządzenia Dyrektora Generalnego (...) S.A. Oddział (...) z dnia 19.01.2016 r. i (...) S.A. Oddział (...) z dnia 30.12.2013r., z których to dokumentów jednoznacznie wynika ,że oskarżony nie był gwarantem, o jakim mowa w art.2 kk, co przesądza o tym, iż nie może być sprawcą przestępstwa skutkowego z zaniechania ,które Sąd mu przypisał;

i) pominięcie dowodu z oględzin miejsca zdarzenia drogowego z dnia 11.12.2017r. i

załączonego do niego szkicu, z którego - w oparciu o wykonane pomiary - jednoznacznie wynika, że przewód w chwili zdarzenia w najniższym punkcie nad drogą znajdował się w przybliżeniu na wysokości 5 metrów i brak odniesienia się do powyższego dowodu w treści uzasadnienia.

2. art. 399 § 1 k.p.k. poprzez nieprzedzenie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, co pozbawiło oskarżonego możliwości obrony i ustosunkowania się do istotnie zmienionej - i to na niekorzyść - w stosunku do rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku, sytuacji procesowej i zgłoszonych przez obrońców wniosków o umorzenia postępowania wobec braku woli ścigania oskarżonych po stronie obu pokrzywdzonych;

3. art.17 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 157 § 2 k.k. poprzez brak

umorzenia postępowania o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

III. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mogący mieć wpływ na jego treść, będący wynikiem obrazy w/w przepisów postępowania:

a) poprzez przyjęcie, że na oskarżonym T. M. ciążył szczególny prawny obowiązek zapobieżenia skutkowi o którym mowa w art. 2 k.k. tj, obowiązek usunięcia nieprawidłowości poprzez podniesienie napowietrznej linii energetycznej do wysokości minimum 4,50 metra, w sytuacji gdy z zeznań świadka, wyjaśnień oskarżonego i dokumentów znajdujących się w aktach sprawy tj. Zarządzenia Dyrektora Generalnego (...) S.A. Oddział (...) z dnia 19.01.2016 r. i (...) S.A. Oddział (...) z dnia 30.12.2013r., wynika, że oskarżonego nie można uznać za gwaranta, ponieważ nie miał ani obowiązku ani nawet uprawnienia do zlecenia napraw i kierowania pracownikami do ich wykonania, czego następstwem było niesłuszne przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za przestępstwo skutkowe z zaniechania;

b) poprzez przyjęcie, iż S. K. (1) zgłaszał oskarżonemu zbyt nisko znajdujące się przewody linii elektroenergetycznej stanowiącej przyłączy do nieruchomości w miejscowości (...), następnie w bliżej nieokreślonym czasie prowadził z oskarżonym na ten temat dyskusję podczas pobytu na miejscu zdarzenia, w sytuacji, gdy ustalenia te nie znajdują potwierdzenia w obiektywnym materiale

dowodowym zgromadzonym w sprawie, a świadek przyznaje, że nie byłby w stanie rozpoznać osoby, której dokonywał zgłoszeń, nie przeprowadzono czynności okazania, a świadek jedynie podejrzewa, że mógł rozmawiać z osobą o nazwisku M. - czego konsekwencją było niesłuszne uznanie, iż dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu;

c) przez pominięcie w ustaleniach faktycznych faktów wynikających z przeprowadzonych dowodów, tj. dowodu z zeznań świadków S. D., dowodów z dokumentów w postaci Zarządzenia Dyrektora Generalnego (...) S.A. Oddział (...) z dnia 19.01.2016 r. i (...) S.A. Oddział (...) z dnia 30.12.2013 r., a także dowodu z protokołu oględzin miejsca zdarzenia z dnia 11.12.2017 r. i załączonego do niego szkicu oraz wyjaśnień oskarżonego i oparcie ustaleń faktycznych wyłącznie na zeznaniach pokrzywdzonych i S. K., bez niezbędnej ich kontroli i konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego w sprawie.

IV. Z ostrożności procesowej: zarzuty rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu przez:

a) brak uwzględnienia przy wymiarze kary okoliczności, iż wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela T. M. nie można przypisać odpowiedzialności za czyn popełniony na szkodę T. G.;

b) błędne ustalenie przez Sąd, iż dochody oskarżonego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe na dzień wydania wyroku. uzasadniają przyjęcie stawki dziennej grzywny w kwocie 40 zł, podczas gdy w dacie

	wydania wyroku źródłem dochodu oskarżonego była i nadal pozostaje emerytura, a jego możliwości zarobkowe z racji wieku również są mocno ograniczone.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Żaden z podniesionych przez obrońcę w apelacji zarzutów nie okazał się zasadny. Wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w Ostrołęce nie nosi uchybień wymienionych w środku zaskarżenia, ani też innych, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu.</p> <p>Ustalenia Sądu instancji są jednoznaczne, a przede wszystkim trafne. Z racji pełnionej funkcji kierownika Posterunku Energetycznego w M., T. M. był zobowiązany do usunięcia nieprawidłowości w postaci zbyt niskiego podniesienia napowietrznej linii energetycznej w miejscowości C.. O konieczności wykonania takich działań oskarżony był zawiadamiany. Zaniechanie oskarżonego doprowadziło do zdarzenia w dniu 20 lipca 2017 r., które jest przedmiotem niniejszego postępowania. Gdyby oskarżony należycie wywiązał się ze swoich obowiązków, nie doszłoby do zerwania przewodu, a w konsekwencji również powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonych T. G. oraz A. B.. Wyjaśnienia T. M., iż nie posiadał on informacji o zbyt niskim zawieszeniu przewodów, nie mogły zyskać aprobaty Sądu Odwoławczego. Rozważania poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie na k. 410v-411 oraz 414-414v są prawidłowe, zaś stanowisko</p>	

przedstawione w apelacji stanowi wyłącznie polemikę.

Z racji objęcia postępowania w całości trybie publiczno-skargowym nie było konieczności składania odrębnego wniosku o ściganie przez pokrzywdzonego T. G.. jedynie postępowanie w zakresie odnoszącym się do przestępstwa z art. 160 § 3 k.k. zostało umorzone z uwagi na brak złożenia stosownego wniosku przez pokrzywdzonych.

Zarzuty dotyczące naruszenia przepisów procedury także nie okazały się zasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy obrońcy, iż z zasady stawianie naruszenia art. 4 k.p.k. nie może okazać się trafne bez jednoczesnego powołania innego przepisu proceduralnego, którego to naruszenie doprowadziło do złamania zasady obiektywizmu. Przepis art. 4 k.p.k. ustanawia jedynie ogólną regułę, która samoistnie nie może stanowić zarzutu apelacyjnego.

Również kumulatywne stawianie naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. nie respektuje podstawowych zasad, którymi powinien kierować się profesjonalny podmiot sporządzający apelację. Oba przepisy powinny być stawiane w zgoła odmiennych sytuacjach, które z wzajemnie się wykluczają. Z uszczegółowienia zarzutu można wywnioskować, że obrońca w istocie zarzuca błędność, w jego mniemaniu, ocenę materiału dowodowego, a w szczególności dowodów z zeznań świadków i opinii biegłego. „Argumentacja obrońcy wyrażona w apelacji stanowi jedynie polemikę z ustaleniami dokonanymi przez Sąd I instancji. Lektura części motywacyjnej wyroku pozwala na kategorię stwierdzenie, iż

ocena dowodów nie uchybia zasadom logiki, wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Jest ona swobodna, jednak nie nosi cech dowolności. Do skutecznego zarzucenia obrazu przepisu art. 7 k.p.k. nie wystarczy samo przedstawienie przez apelującego innej wersji wydarzeń, która byłaby równie prawdopodobna. Podnoszący ten zarzut, musi wykazać jakich konkretnie błędów natury logicznej lub uchybień regułom wiedzy lub doświadczenia życiowego dopuścił się sąd meriti. Samo przedstawienie przez stronę odmiennych wniosków, które można wyciągnąć z tych samych dowodów albo też odmienna ich ocena, nie są wystarczające do podważenia stanowiska Sądu, a w konsekwencji również prawidłowości orzeczenia.

Brak również podstaw do twierdzenia, że Sąd pominął dowód z oględzin miejsca zdarzenia. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd Rejonowy wziął pod uwagę powyższy dowód i dokonał jego oceny. Wbrew twierdzeniom obrońcy dowody w postaci Zarządzenia Dyrektora Generalnego z dnia 19.01.2016 r. i Polecenia Służbowego z dnia 30.12.2013 r. nie ekskulpują oskarżonego. Pominiecie tych dowodów nie miało zatem wpływu na treść zapadłego wyroku.

Przepis art. 410 k.p.k. nie nakłada na sąd orzekający bezwzględnie obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich bez wyjątku dowodów. Sąd bowiem, mając na uwadze całokształt przeprowadzonych dowodów, zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny, ma prawo oprzeć się na jednych, a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne. W przypadku natomiast, gdy treści

dowodów są wzajemnie sprzeczne, to powinnością sądu jest wskazanie dowodów, na których się oparł, oraz podanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 10 sierpnia 2011 r., sygn. akt III KK 444/10). Jednocześnie należy zauważyć, iż zasada wynikająca z art. 410 k.p.k. obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, lecz muszą odnosić się do całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej. Sąd Rejonowy sprostął wskazanym obowiązkom, w przeciwieństwie do obrońcy. W sposób szczegółowy odniósł się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, „wylapując” nieścisłości, gdy takie ujawniły się pomiędzy poszczególnymi dowodami. Z części motywacyjnej wyroku jednoznacznie wynika, którym dowodom, w jakiej części i z jakich powodów Sąd I instancji przyznał walor wiarygodności oraz dlaczego innym przyznał ten walor w części lub go odmówił. Zarówno ocena osobowych, jak i nieosobowych dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa i nie budzi żadnych zastrzeżeń.

Brak pouczenia o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu choć stanowił uchybienie proceduralne, to nie miał negatywnego wpływu na treść wyroku. Eliminacja z zarzutu przepisu art. 160 § 3 k.k. nie wątpliwie miała korzystny skutek dla oskarżonego.

Zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych nie okazał się skuteczny. Jak już

wskazywano ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w I instancji jest prawidłowa. Bez wątplenia zaniechanie oskarżonego przyczyniło się do zaistnienia zdarzenia 20 lipca 2017 r.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary nie mógł zyskać uznania Sądu Odwoławczego. Rażąca niewspółmierność kary, przyjmująca postać zarówno kary zbyt łagodnej, jak i zbyt surowej, ma miejsce wówczas, gdy wymierzona przez sąd sankcja karna nie uwzględnia we właściwy sposób celów kary określonych przez ustawodawcę. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że dysproporcja między karą wymierzoną, a karą jaka powinna zostać ustalona (karą sprawiedliwą), musi być znaczna i widoczna „na pierwszy rzut oka”. Nie chodzi zatem o każdą różnicę, ale tylko taką, której można przypisać znamię rażącej i niedającej się zaakceptować. Zauważyć również trzeba, iż miarą surowości kary nie jest jej wymiar ilościowy, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa (tak: Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 31 sierpnia 2005 r., w sprawie sygn. akt II AKA 167/05). Sąd Rejonowy wymierzając sankcję uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące (uprzednia niekaralność w chwili czynu), jak i obciążające. Dał temu wyraz w części motywacyjnej wyroku. Argumentacja Sądu I instancji jest prawidłowa, zaś kary realizują wszystkie cele określone przez ustawodawcę. Podkreślić należy, że grzywna oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia (maksymalna liczba stawek wynosi 540, zaś wysokość jednej stawki to aż 2.000 zł).

<p>Nadto przestępstwo jest zagrożone również karą ograniczenia wolności i pozbawienia wolności do roku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony za obie instancje,</p> <p>względnie</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, zaś w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego tj. art. 157 § 4 k.k. o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania - na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. - ze względu na brak skargi uprawnionego oskarżyciela . <p>Ewentualnie, z ostrożności procesowej, w sytuacji braku uznania w/w zarzutów: o zmianę wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w oparciu o art. 59 k.k. odstąpienie od wymierzenia oskarżonemu kary <p>względnie</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie kary grzywny przy przyjęciu stawki dziennej uwzględniającej dochody oskarżonego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe na dzień wydania wyroku i obniżenie jej do kwoty 10 zł, obniżenie ilości stawek wobec okoliczności, że brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela co do czynu dotyczącego T. G., co - w przypadku uznania winy oskarżonego - zmniejsza stopień społecznej szkodliwości czynu i 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

powinno mieć odzwierciedlenie w wymiarze kary.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Z uwagi na bezzasadność wszystkich zarzutów, również wnioski Sąd Okręgowy uznał za niezasadne. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 3 k.k. Ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe, zaś stanowisko wyrażone w apelacji nie zdołało ich podważyć. Również kara grzywny w wysokości wymierzonej przez Sąd Rejonowy nie nosi znamienia rażąco surowej. Jest ona adekwatna w szczególności do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia nadto sytuację materialną i rodzinną T. M.. Jej uiszczenie z pewnością będzie stanowić uciążliwość, ale taki jest jej podstawowy cel. Tym bardziej odstąpienie od wymierzenia kary, zgodnie z wnioskiem obrońcy, nie zrealizowałoby celów postępowania karnego określonych przez ustawodawcę.</p>		

<i>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</i>	<i>PODLEGAJĄCE</i>
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<i>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</i>	
<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
w całości	
Zwi ę ż le o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacyjne okazały się niezasadne. Brak również bezwzględnych przesłanek odwoławczych.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę ż le o powodach zmiany	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwi ę ż le o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę ż le o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwi ę ż le o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Z uwagi na nieuwzględnienie środka odwoławczego, Sąd na mocy przepisu art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego T. M. kwotą 600 zł tytułem opłaty sądowej oraz wydatkami w kwocie 20 zł.

PODPIS

Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego T. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok w całości odnośnie tego oskarżonego	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana